

Въ едно диво бесплодно поле въ южна Франция имало единъ монастирь Клерво, който по цвѣрстий си уставъ служилъ отпослѣ за примѣръ на други ти монастири; прѣвъ неговъ игуменъ (абатъ) станалъ Бернардъ. Съ цвѣрстий животъ, съ постене то и лишение то, които той теглилъ, Бернардъ оште на животъ се посветилъ. Той се почиталъ до толкова, штото самъ папа та и крале ти се допитвали до него за голѣми работи.

Бернардъ обиходилъ една часть отъ Франция и Германия, и проповѣдалъ новъ кръстоносенъ походъ. Той сполучилъ да убѣди двама владалци: французскій краль Людовика VII и германскій царь Конрада III Хохенштауфена да идтъ на война. Вторий кръстоносний походъ (1147 год.) билъ твѣрдѣ злочестъ. Людовикъ и Конрадъ отишли въ Мала-Азия съ отбрана войска; нѣ тамъ повече то войска имъ загинала отъ болѣсть, отъ гладъ и отъ турско то оръжие; на това нѣшто много помагали и грѣцки водаче, които прѣдателски водили кръстоносци ти прѣзъ пуштинаци и лоши мѣста. Двама та владалци се върнали назадъ безъ да свѣршатъ нѣшто.

Заминали се оште около четиридесять години, и въ Европа съ голѣмъ страхъ се расчуло, че Иерусалимъ пакъ падналъ въ рѣцѣ тѣ на невѣрни ти. Той билъ призетъ отъ египетскій султанъ Саладинъ. Тоя прочутий царь не приличалъ на источни ти мѣчителе: той билъ много юнакъ и добродушенъ; запримѣръ, той кога призималъ Иерусалимъ не направилъ каквото правила пѣрви ти кръстоносци, а пожалилъ християне ти въ градъ тѣ.

рицари, които съ бльскава свита отивали весело на рицарска игра. Той ги спрѣлъ, и зель да имъ говори за спасение то на душа та. Рицари ти най-напрѣдъ му прѣсичали думи ти съ подигравка и съ смѣхъ; нѣ заштото Бернардъ все повече се одушевлявалъ съ проповѣдъ та си, тии зели да ставать по-внимателни; и най-сетнѣ слѣзли отъ коне ти, оставили оръжие то, и отишли слѣдъ него въ монастирь.